

Nr. 1 / martie 2023

Generația Z

Liceul Tehnologic de Transporturi Auto

**Baia Sprie
2023**

Generația Z

**Liceul Tehnologic de Transporturi Auto
Baia Sprie, Maramureș**

COORDONATORI

prof. Sztrelenczuk Iolanda

prof. Smiedt Mihaela Elena

prof. Moje Ina

prof. Chisacof Monika

prof. Șindreștean Adina

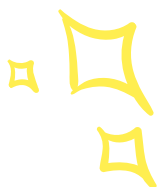
prof. Tirean Ancuța

editor: prof. Sztrelenczuk Iolanda

"Copiii sunt creativi în mod natural. Este responsabilitatea noastră să le oferim libertatea, materialele și spațiul în așa fel încât creativitatea lor să înflorească la maxim."

Jean Vant Hul

Cuprins

Adolescența și provocările ei.....	5
Când înflorește liliacul.....	6
Tabloul toamnei.....	7
Peisaj hibernal.....	8
Ispita iernii.....	9
O singură șansă.....	10
Un prieten de o iarnă.....	12
Matilda.....	14
Orarul unei zile obișnuite de școală.....	15
Șaorma.....	15
Bucurii de iarnă.....	16
Scrisoare către personajul preferat.....	17
Fata cu palton albastru.....	18
The Surprise.....	19
The Wish.....	20
Metalandia.....	21
The Most Beautiful Princess.....	22
Copila Stea.....	23
Cele 8 porunci ale elevului.....	24
Profesorul întreabă, elevul răspunde!.....	25
New Yorkul.....	26
Noaptea lupului.....	28
Experiențele Erasmus+.....	32
Proiectul Overcycling-Restoring the Environment.....	34
Absolvenți de succes.....	35
Produs(e) de poveste în Baia Sprie.....	36
Festivalul Toamnei 2022.....	38
Atelierul de prim-ajutor în școală.....	40
Dramatique.....	41
Provocări ale școlii de azi.....	43

Adolescența și provocările ei

GULYA SOFIA, cls. a VII-a A
prof. coordonator Șindreștean Adina

Adolescența este o etapă de viață, situată între copilărie și tinerețe, ce se caracterizează prin intensificarea proceselor de creștere și maturizare aducând cu sine schimbări și provocări importante în viața adolescentului.

Adolescența implică schimbări fizice, dar și emoționale ale tinerilor, rezultând dificultăți de integrare atât în organizațiile din care fac parte (școală, club sportiv, etc.), cât și în grupurile de prieteni sau de ce nu și în relațiile familiale.

Adolescența este vârsta marilor experiențe și a experimentelor cruciale, inițiate și trăite de adolescent pentru prima dată în viață. Adolescenții trec prin reale crize existențiale și de identitate. Traversarea acestor provocări este o condiție obligatorie în pregătirea adolescentului pentru asumarea de roluri și statusuri ca viitor adult.

Când înflorește liliacul - de Martha Hall Kelly

MARC ANA, cls. a VIII-a C
prof. coordonator Chisacof Monika

„**Când înflorește liliacul**” de Martha Hall Kelly este o carte cutremurătoare, bazată pe fapte reale și este un omagiu adus celei ce a fost Caroline Ferriday.

Sunt trei femei puternice, fiecare făcând parte dintr-o altă tabără, toate trei inspirate din caractere reale: Caroline Ferriday, Herta Oberheuser, Kasia Kuzmerick. Acțiunea debutează în septembrie 1939 și se extinde până în 1959, urmărind îndeaproape destinele celor trei femei. Herta Oberheuser a existat chiar cu acest nume. A fost singurul medic femeie din lagărul de la Ravensbruck. La intrarea în lagărul de la Ravensbruck, Herta era un om empatic, plin de principii. Curând, însă, a făcut primele injecții letale, apoi, cuprinsă de dorința ei cea mai mare, chirurgia, începe nu să opereze, ci să măcelărească trupurile firave ale femeilor din lagăr. Le scotea din picior bucăți de mușchi, le scurta tija osoasă, le introducea corpuri străine (cuie, cioburi, rumeguș) și le cosea cu noduri uriașe. Apoi pune piciorul în ghips și aștepta ca infecția să se instaleze. Altele au fost injectate cu tetanos sau sterilizate. Nu li se administrau nici medicamente, nici apă. Erau lăsate să delireze zile în șir și se notau cu minuțiozitate rezultatele experimentelor.

Kasia Kuzmerick a fost inspirată din viața Ninei Iwanska și a surorii ei, medic Krystyna, ambele operate în lagăr.

Caroline era orfană de tată. Fusese o pierdere care îi marcase existența. Locuia cu mama ei și era necăsătorită, dedicându-se cauzelor umanitare.

Ce legătură există între cele trei femei? Ce le unește? Drama. Suferința. Războiul. Foametea. Experimentele. Au avut parte de un singur lucru bun: un autobuz al Crucii Roșii Suedeze care la finele războiului a venit să salveze femeile din lagăr. Povestea lor continuă mulți ani după încetarea războiului. Trebuie să aflați voi cum au reușit să se întâlnească și ce amprentă au lăsat una în viața celeilalte!

Dacă dați de carte pe undeva și dacă și pe voi vă atrag aceste subiecte, să nu oocoliți!

Este o carte de citit și de păstrat!

Tabloul toamnei

ARDELEAN SARA, cls. a VII-a A

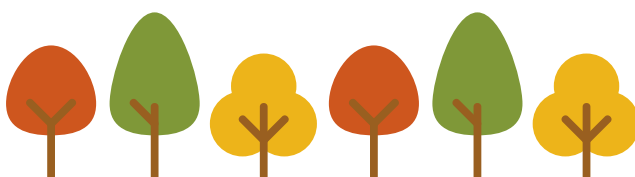
prof. coordonator Moje Ina

Miracolul naturii este redat omenirii prin rotirea veșnică a anotimpurilor. Dintre cele patru fiice ale bătrânului An, toamna este cea mai fascinantă, cea care ne oferă un tablou plin de culori. Venită cu hotărâre din ținuturi îndepărtate, Zâna Toamnă și-a scuturat faldurile rochiei și a suflat cu putere peste întreaga natură, astfel încât totul a prins culoare, oferindu-ne imagini desprinse parcă din povești. Aduce cu ea o furtună de culori și mirosuri noi, iar în doar câteva luni reușește să schimbe cu totul natura și să își arate frumusețea prețioasă.

Toamna poate fi comparată cu un tablou realizat de un pictor celebru, în care a investit culori bogate, o selecție aleasă de pergamente și pensule ireplicabile care nuanțează cu delicatețe pergamentul în ruginiu, roșu sau galben. Încet, încet încep să se distingă frunze pe alocuri. Cu rafinament, pensulele pictorului se opresc din a mângăia pergamentul, iar lucrarea lui se finalizează.

Cele mai spectaculoase transformări ale naturii se petrec acum, de la primele frunze care se leagănă ușor în bătaia vântului, făcând loc razelor de soare să pătrundă printre ramurile golașe ale copacilor și până la primii fulgi de nea. Astfel, toamna nu încetează să ne surprindă. Deși pădurea pare monotonă, fiecare animal se pregătește pentru iarnă. Dacă ne uităm mai atent, putem vedea familii de vulpi, arici sau chiar mici șoricei, pregătindu-se de iarnă în felul lor unic, iar pe oameni îi răsplătește cu roadele muncii lor de peste an, aceștia umplându-și cămărilor cu ele.

Niciun alt anotimp nu ne oferă atâtea schimbări sublime și nu reușește să ne surprindă cu atâta splendoare.

PEISAJ HIBERNAL

BĂBAN ȘTEFAN, cls. a V-a A

prof. coordonator Smiedt Mihaela Elena

Zilele acestea, s-a strecurat pe nesimțite iarna plină de omăt și de frig. Peisajul, de o mare frumusețe, este pictat tot în alb, iar natura se pierde în acest alb imaculat și rece. Cerul este tăcut și mohorât, iar razele soarelui rotund și palid se chinuie să pătrundă prin masa compactă a cenușiilor nori abătuți deasupra localității noastre.

Din înaltul cerului, fulgi mici și deși de zăpadă se rostogolesc fără încetare spre pământul deja acoperit de o mantie albă și strălucitoare. Vântul, scăpat din hățuri de Regina Iarnă, bate fără oprire, viscolind omătul din stânga în dreapta. Troiene mari de zăpadă pot fi observate pretutindeni, oriunde te-ai uita, iar cărările, până acum bătute de pașii oamenilor, sunt acoperite în totalitate de oceanul alb.

În zare, se văd sate îngropate sub munți de omăt. Singurul semn de viață în pustiul de zăpadă, care ne aduce aminte de căldura din vetre, este fumul gros ce iese din hornurile caselor și se înalță semeț spre împărăția înghețată a stelelor. Parcă vrea să anunțe întreg universul că iarna este acum stăpână peste întreaga fire.

Îmi simt nasul roșu și mâinile înghețate, corpul parcă vrea să se scuture într-un tremurat eliberator, dar inima îmi saltă de bucurie când sania alunecă peste mormanele de zăpadă ce acoperă coama dealului. Vântul subțire îmi zgârie parcă ochii, iar aerul puternic îmi pătrunde în plămâni gata să-i sufoce. Cu toate acestea, câtă fericire! Câtă bucurie în tot acest pustiu aparent înghețat!

ISPITA IERNII

GÉBEL DÁVID, cls. a VIII-a D

prof. coordonator Smiedt Mihaela Elena

Trăiesc într-un orășel din nordul țării, la marginea pădurii de lângă Lacul Albastru și pot să vă mărturisesc, cu suficientă modestie, că am bine înfipte rădăcinile în pământ. Sunt un brad înalt și viguros, cu crengile simetrice, iar acele mele ascuțite sunt de un verde închis. Văd oameni în fiecare zi, pentru că trăiesc într-o zonă turistică și se fac multe ieșiri. În drumul lor spre lac, oamenii mă admiră, îmi mângâie crengile și fac poze cu mine.

Anotimpul meu preferat este iarna. Poate vă întrebați de ce tocmai iarna mă simt eu cel mai bine. Brazilii, în general, tremură iarna, nu de frig, ci pentru că ar putea fi tăiați și duși în casele oamenilor; mai întâi, oamenii îi primesc în locuințele lor cu inimile pline de bucurie, dar, în scurt timp, sunt alungați de acolo fără nici cea mai mică umbră de regret. Nu am înțeles niciodată cu ce greșesc, dar am observat că dacă la început sunt verzi, viguroși și plini de viață, când sunt aruncați nu mai au niciunul din aceste atribute, dimpotrivă, sunt uscați, triști și parcă li s-a extras și ultima suflare de viață. Din fericire, pe mine m-a ocolit un astfel de „noroc”. Probabil am prea tare înfipte rădăcinile în pământ.

După cum vă ziceam, îmi place iarna. Ador să simt vântul cum îmi mângâie crengile și îmi șoptește povești auzite în alte țări. E un mare povestitor vântul, dar e mereu pe fugă și aștept uneori și două-trei zile până să îmi dezvăluie finalul unei povești. De exemplu, deunăzi, a început povestea despre frumoasa Spria și ucenicul Nepomuk, dar cu vorba lui șuierătoare și domoală încă nu a apucat să-mi spună finalul poveștii, iar eu nu mai pot de nerăbdare.

Zilele acestea a nins mult. Fulgii de zăpadă care au căzut jucăuș m-au împodobit cu o haină albă călduroasă. Vin mulți copii cu săniile să alunece pe dealul proaspăt nins. Îmi place să mă uit la ei cum se joacă, cum se dau pe derdeluș, cum se bulgăresc. Glasul lor îmi încălzește sufletul când îi văd atât de fericiți. Se mai opresc lângă mine, îmi îmbrățișează trunchiul în alunecarea lor și mă scutură de zăpadă. Atingerea lor e cea mai călduroasă! Am pățit însă și lucruri mai urâte, mai dureroase, când un copil a intrat cu mare viteză în mine. Mi-a părut rău că nu am putut să mă feresc din calea lui, să nu ne accidentăm.

Noaptea, după ce copiii pleacă pe la casele lor luând cu ei larma, râsetele și veselia, se lasă liniștea peste toți copacii. Atunci îmi ridic fruntea pentru a admira mărgelele de cristal ale cerului și îmi ciulesc urechile obosite pentru a asculta povestea vântului.

Noapte bună, minunată iarnă!

O SINGURĂ ȘANSĂ

TĂTAR RUTH MANUELA, cls. a VIII-a A
prof. coordonator Smiedt Mihaela Elena

Pe data de 23 august 2008, după lungi analize și investigații, doctorii mi-au anunțat părinții că sufăr de diabet zaharat de tip unu. Vestea a căzut ca un trăsnet peste mica și liniștita mea familie. A fost momentul când lumea mea a început să se schimbe, deși m-am împotrivit cât de mult am putut.

Am încercat să șterg acea zi neagră din calendarul meu și nu am încetat de a face activitățile obișnuite, precum fotbalul, teatrul, înotul sau cățărările. În afară de tratament și respectarea meselor, nu eram diferită de alți copii, cel puțin așa am crezut eu. Până într-o zi, când eu și prietenii mei am hotărât să urcăm pe un deal destul de abrupt. Când, în sfârșit, am ajuns în vârf, privirea a început să mi se întunece, auzul îmi era distorsionat, iar, după spusele prietenilor mei, chipul era fără nuanță.

M-am trezit în spital și mi s-a spus că am avut o glicemie cu mult sub valoarea normală, urmată de un val de creștere uriaș. Era pentru prima dată când boala s-a arătat în adevărata ei cruzime, încercând parcă să ia controlul asupra psihicului și asupra corpului meu. Disperată, l-am întrebat pe domnul doctor:

- Când pot fi externată?

Gândul meu era doar la meciul pentru calificarea la naționale, meci care urma să fie peste două zile.

- Vei mai rămâne în spital cam o săptămână pentru investigații, analize și supraveghere medicală, a spus domnul doctor privind-mă direct în ochi, ca și cum mi-ar fi citit gândul. Să știi că ți se va monta o pompă de insulină pentru a-ți controla mai bine valorile glicemice. Din păcate, nu vei mai juca fotbal. Îmi pare rău!

M-am ridicat în picioare, slăbită de la numeroasele perfuzii și ore petrecute pe patul de spital, gata să plâng isteric și să țip la doctor, dar privirea mi s-a oprit pe chipul mamei și m-am abținut. Doar o lacrimă fierbinte mi-a alunecat pe obraz, dovadă a zbuciumului meu interior. M-am aruncat înapoi în pat, am luat perna în brațe și am așteptat.

Am închis ochii și am așteptat să mă trezesc din acest coșmar fără sfârșit, dar nu s-a întâmplat nimic. O liniște asurzitoare a început să sufle totul în jur și să șteargă contururile.

Când, în final, a venit ziua externării, eram în extaz pentru că urma să-mi vizitez echipa, care se calificase la națională. Îmi părea bine că urma să le văd pe fete, însă nu eram în cea mai bună condiție. Cu tubul de la pompa de insulină atârând și încă unul în mine, am intrat pe gazon cu o energie pozitivă. Fiind ultima mea zi acolo, m-am lăsat ușor pe iarba fină. Vântul adia plăcut printre șuvițele mele de pe frunte. Atunci am simțit, cu adevărat, sentimentul de libertate. Liniștea din jur mă făcea să-mi păstrez calmul, însă în interiorul meu strigam de nervi. Știam că nu trebuie să fie ultima mea zi aici!

Poate că alți oameni ar fi ascultat opinia medicului, dar eu nu m-am dat așa ușor bătută și, cu siguranță, nu am lăsat diabetul să ia controlul asupra mea. Eram puternică și aveam să ajut echipa să câștige la naționale. După o lungă discuție cu domnul antrenor, am fost reprimată în echipă, cu condiția să am mare grijă de mine și să anunț la primul semn de disconfort. Pentru a ascunde asta părinților, am început să caut locuri în care aș fi putut să-mi pitesc mingile și echipamentul.

În săptămâna de dinaintea finalei, antrenamentele au devenit tot mai dese și mai epuizante. Simțeam oboseala mai mult ca niciodată, însă nimic nu mă oprea.

În ziua finalei, totul era aranjat perfect. Meciul era pe cale să înceapă, când mi-am zărit părinții în public. Picioarele mi s-au înmuiat de spaimă la gândul că mă vor împiedica să joc, dar m-am liniștit când i-am văzut făcându-mi cu mâna. Pentru că glicemia îmi era puțin mare, am mâncat puțin înainte de meci.

S-a auzit fluierul de început, iar mingea a pornit. A fost un meci tensionat, care ne-a stors pe toate jucătoarele de puteri. Am ajuns la penalty-uri; era momentul meu să înscriu golul care să aducă victoria echipei mele. Am suflat ușor, dar repede. Mingea s-a ridicat și a prins efect, așa cum plănuisem. Din păcate, a zburat peste poartă. Jucătoarea de la cealaltă echipă a ratat și ea. A urmat din nou echipa noastră. Cu inima cât un purice și suflul scăpat de sub control, am șutat și am câștigat meciul.

Fericirea a fost la superlativ. Există doar o singură concluzie: dacă îți dorești ceva cu adevărat, atunci du-te până la capăt. Singurul obstacol în calea visului tău poți fi chiar tu! Fii curajos și visează îndrăzneț!

UN PRIETEN DE O IARNĂ

TĂTAR EMIMA, cls. a VIII-a A

prof. coordonator Smiedt Mihaela Elena

M-am născut într-o zi de toamnă, iar singura poveste care se leagă de nașterea mea este că în acea zi s-a pornit, pe nepusă masă, o ninsoare puternică. Recoltele încă nu erau strânse de pe câmp, iar turmele de oi nu coborâseră de la munte, însă fulgi albi și pufoși au împânzit văzduhul anunțându-i pe toți că iarna se apropie. Mama spune că a fost cea mai aspră iarnă din toate timpurile, căci trunchiurile copacilor au crăpat de ger, iar apele s-au ascuns sub învelișuri groase de gheață, reapărând la suprafață doar odată cu venirea primăverii. Bătrânii spuneau că un copil născut pe o astfel de vreme năpraznică va avea o constituție puternică, va fi dârz și curajos să înfrunte toate obstacolele vieții. Când mă gândesc la asta îmi vine să zâmbesc, pentru că bătrânii înțelepți se pare că s-au cam înșelat. Nu iubesc iarna și o petrec nu pe pârtia de schi sau la săniuș, ci în spațiul ocrotitor al casei mele.

Anul acesta, începând cu luna noiembrie a nins extrem de mult. Mormane de zăpadă au început să invadeze spațiul, în timp ce ninsoarea abundentă părea că nu mai vrea să se oprească. Aveam impresia că iarna nu se va mai da dusă și că intenționa să transforme micul meu orașel în reședința ei.

Într-o noapte, am fost trezită din somn de niște zgomote ciudate care veneau dinspre fereastră. Am privit într-acolo, dar nu am văzut decât ramurile copacilor încărcate de nea și am auzit șuieratul amenințător al vântului.

A doua zi, le-am spus părinților, iar ei m-au liniștit susținând că, probabil, vântul a cauzat și acele zgomote. Nu am mai dat importanță acestui fapt, fiind sigură că adulții au dreptate, dar, în următoarea noapte, zgomotele au reapărut. De data aceasta mi-am dat seama că veneau de deasupra ferestrei, căci, în rest, era o noapte liniștită, vântul rămânând, probabil, să se odihnească în culcușul său.

De abia am așteptat să vină zorii zilei ca să-l rog pe tata să verifice streșinile. Mare ne-a fost surpriza când, printre bulgări de zăpadă și frunze moarte, tata a descoperit un pui de rândunică. Am dus biata făptură zgribulită în casă, am înfășurat-o în bucăți de pânză și am așezat-o lângă o cană cu apă caldă. Sărmana rândunică! Probabil nu a reușit să zboare la fel de repede ca suratele ei și a rămas în urmă.

După câteva minute, micuța pasăre nu mai tremura. Liniștită, m-am așezat pe pat, încercând să nu fac niciun zgomot pentru a nu trezi musafirul meu și am început să citesc. Au trecut două ore și am auzit un foșnet. M-am ridicat repede și am dat jos straturile de material, lăsând pasărea să se miște în voie. La început era speriată, dădea haotic din aripi și țopăia peste tot pe masă. Deși era doar de mărimea unei mingi de tenis, a reușit să dea de pământ un pahar de apă pe jumătate plin. Apoi, ca la un semn nevăzut, rândunica s-a liniștit; s-a așezat lângă fotografia părinților mei și doar ochii ei se mișcau. Ne uitam una la alta de parcă înțelegeam la ce ne gândeam. Mi se părea că seamănă mult cu mine; sunt o fire sensibilă la frig și nu-mi place iarna. După ce am înțeles că micuța „catastrofă” a făcut pace cu lucrurile de pe birou, am strâns repede cioburile de pe jos și am adus alt pahar cu apă caldă. Am tras un scaun în fața ei și am început să o studiez. Chiar dacă penele ei par negre la umbră, când sunt atinse de lumină se transformă într-un albastru de abanos. Ciocul ei era galben cu mici detalii portocalii. Apoi am observat ceva diferit la aripa ei stângă; era ruptă.

I-am rugat pe părinți să o ducem la veterinar. Mama a spus că pasărea e bine, dar tata era deja pregătit de drum. Ne-a dus la un vechi prieten, medic veterinar. Domnul Valer a fost bucuros să-l vadă pe tata. Aparent e o lungă istorie în spatele prieteniei lor și, deoarece nu s-au văzut de mult, au început să povestească de-ale lor, uitând motivul vizitei. Oricât mi-a displicut să le stric conversația, puiul de pasăre avea nevoie de ajutor. Medicul a examinat rândunica și mi-a dat dreptate. Aripa stângă era fracturată, dar nu era ceva grav. Apoi ne-a întrebat dacă suntem de acord să ținem pasărea la noi acasă până în luna martie, când urma să o eliberăm. Uitându-ne unul la altul, am ales să păstrăm rândunica, deși bănuiam că mama nu va fi de acord.

În drum spre casă, tata m-a instruit să-i spun mamei că nu am avut de ales: trebuia să salvăm mica vietate înaripată. Ne-am oprit pe la magazin și am cumpărat o colivie, iar pe mama am pus-o în fața faptului împlinit. Părinții mi-au spus să nu mă atașez de ea, dar eu îi dădusem deja un nume: Mimi.

În următoarele luni am avut mare grijă de ea. După ce ajungeam acasă de la școală, o lăsam să zburde liberă prin cameră. Cam pe la mijlocul lunii februarie, medicul ne-a lăsat să-i dăm jos bandajul de la aripă. Când s-a eliberat din strânsoare, Mimi s-a scuturat de două ori, apoi a început un zbor hotărât prin cameră. Apoi, spre mirarea noastră, a redevenit calmă, chiar dacă acum putea să zboare fără probleme.

În prima săptămână din luna martie am decis să îi dăm drumul, chiar dacă inima îmi era tristă, căci iarna aceasta trecuse atât de frumos alături de ea. Când și-a luat zborul și a început să se rotească prin văzduhul parfumat al începutului de primăvară, mi-am amintit cum a arătat când am văzut-o prima oară acoperită cu zăpadă, tremurând și atât de firavă. Acum tăia aerul cu aripile ei, mai grațioasă decât orice altă pasăre pe care am văzut-o vreodată și am hotărât că e momentul să fiu și eu la fel de puternică precum mica mea prietenă.

Din creațiile elevilor noștri

MATILDA

DAN ELISA, cls. a VI-a A
prof. coordonator Moje Ina

**ROALD
DAHL**

Micuță, pasionată de lectură și isteță
Are o familie tare ciudată,
Trăiește o dezamăgire când tatăl ei îi rupe cartea,
Inventează însă repede o farsă
Lipindu-i de cap pălăria lui preferată.
De pe urma faptului că a învățat
A avut de câștigat și de familia ei mediocră a scăpat.

ORARUL UNEI ZILE OBIȘNUTE DE ȘCOALĂ

ARDELEAN SARA
POP DANIEL, cls. a VII-a A
prof. coordonator Moje Ina

Prima oră avem engleză,
Pentru unii e chineză,

Apoi nu știm ce-o să fie,
Dar vine ora de biologie,

Și apoi urmează mate
Că doar ne-așteaptă testul de capacitate,

Și-avem test și la chimie,
„Scoateți repede o foaie de hârtie!”

Chin și vai! e la franceză
Madame diriga ș-a ei diateză,

Dar oricâte ore am avea,
Pauza rămâne preferata mea.

Șaorma

HOSU ALEX, cls. a VII-a A
prof. coordonator Moje Ina

O clădire-apare-n cale
Importantă, de valoare,
Unde oamenii rostesc
„O șaorma de pui doresc”.

În șaorma cea mai mare
Carnea-i rumenită tare,
Iar cartofii în ulei
Se-aștern în lipia șaormei.

Fiindcă bucătarii sunt eroi
Pregătesc și sos de usturoi,
Cu ierburi aromate multe
Papilele gustative să ni le-ncânte.

BUCURII DE IARNĂ

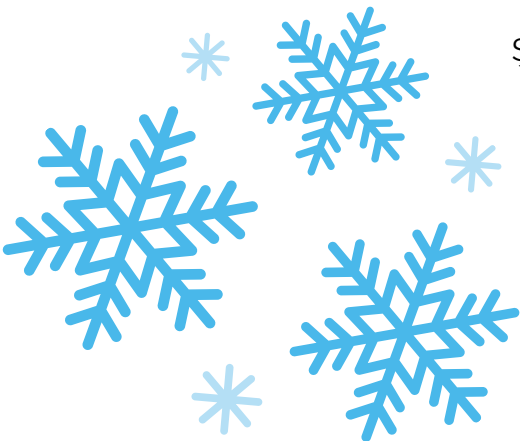
ȘIȘEȘTEAN IOANA, cls. a VIII-a A
prof. coordonator Smiedt Mihaela Elena

Lacul este înghețat.
Cad din oala fără fund
Steluțe argintii pe drum,
Ce dansează neîncetat.

Dansatoarele se-nmulțesc
Și la spectacol îi cheamă
Pe cei micuți, care poftesc,
Să meargă degrabă.

Totul este pregătit,
Totul este înălbit,
Pe cer și pe pământ
Parcă e un cânt.

Urletele de copii
Se aud de pe câmpii,
Iar ele se adună
Și se ascund în „Noapte bună!”

SCRISOARE CĂTRE PERSONAJUL PREFERAT

PALADI BRIANA, cls. a VIII-a A

prof. coordonator Smiedt Mihaela Elena

Cocoșule,

Îmi întorc privirea spre anii luminoși ai copilăriei și, în negura trecutului, îți văd silueta conturându-se din ce în ce mai clar. Probabil nici nu bănuiești că ai fost și ai rămas personajul meu preferat, chiar dacă am crescut și mama nu mai trebuie să îmi spună în fiecare seară povestea „Punguța cu doi bani”. Adevărul este că eram în stare să o ascult la nesfârșit, până când mama, epuizată, adormea lângă mine. Atunci închideam ochii și te descopeream alături de mine în lumea visului. Nici nu poți să realizezi câte aventuri am trăit împreună!

Copil fiind, adunam cuvintele poveștii tale rostite de vocea blândă a mamei, le culegeam de pe mâini și picioare, la început cuvinte goale și ușor transparente. Apoi am desprins cuvinte de pe cap, reci și sincere, dar frumoase și pline de înțelesuri, iar la urmă de pe piept, cuvinte rotunde, calde și neșlefuite. Astfel, înțelesurile poveștii tale au început să se înfiripe tot mai mult în mintea mea.

Ți-am admirat afecțiunea față de stăpânul tău neștiutor, generozitatea de care ai dat dovadă înțelegându-i neștiința. Moșneagul nu știa că tu nu poți face ouă și te-a bătut; cu toate acestea tu ne-ai demonstrat lecția iertării și te-ai întors la el cu toate bogățiile adunate. Ai vrut să îi dai o lecție babei, care nu a vrut să-i dea moșului nici măcar un ou, deși era partenerul ei de viață. Tu m-ai învățat că animalele știu să iubească altfel decât omul. Pentru ele nu există invidie și malițiozitate, nu există gândul răzbunării, ci devotament și iubire pură.

De la tine am învățat că greutățile pot fi depășite prin ambiție și folosindu-ți inteligența. I-ai demonstrat moșneagului că ești mai valoros decât o găină. Nu te-ai lăsat jefuit de boier, ți-ai apărat dreptul la proprietate și ai cerut chiar daune morale. Pentru cele suferite ți-ai luat partea din averile boierului și ai demonstrat că, fiind curajos și perseverent, poți obține ceea ce îți dorești. L-ai ajutat pe moșneag să o privească pe babă dincolo de coaja groasă a aparenței și să ajungă la esență.

Sper să trăiești în lumea minunată a poveștii mulți ani fericiți de aici înainte și să luminezi mințile multor generații de copii, ajutându-i să înțeleagă ce înseamnă cinstea, iubirea, istețimea, curajul și perseverența.

Fata cu palton albastru – de Monica Hesse

GOGA MARIA, cls. a VIII-a C

prof. coordonator Chisacof Monika

O carte care m-a impresionat foarte mult este „**Fata cu palton albastru**” de Monica Hesse. O recomand atât adolescenților, cât și adulților pasionați de istorie! Este o carte ușor de parcurs, emoționantă și chiar cutremurătoare pe alocuri.

În esență, aceasta este o carte despre tineri care au trecut în mod abrupt de la preocupările copilărești, de la julturile din genunchi, micile gelozii și glume de la școală, bilețelele strecurate prin spatele profesorilor și fiorul primei iubiri la preocupări și decizii de oameni mari care trec prin ororile unui război – teroare, lipsuri, nesiguranță, pierderea unor oameni iubiți – și care privesc zilnic moartea în față.

Personajul principal al cărții este Hanneke Bakker, o fată care abia a depășit anii adolescenței și care a fost pusă în situația de a-și întreține părinții, fiind nevoită să se angajeze ca secretară la o firmă de pompe funebre.

Când i se oferă ocazia de a face contrabandă cu produse pe piața neagră, Hanneke acceptă, reușind astfel să ducă pe masa părinților ei alimente imposibil de procurat pe căile legale, cu cartelele de rații și cupoanele primite pentru mâncare. După o livrare obișnuită la doamna Janssen, una din clientele sale, aceasta îi cere să găsească o evreică pe nume Mirjam care fugise din ascunzătoarea subsolului ei. La început refuză, însă, văzând că doamna Janssen și-a pierdut soțul și pe cei trei băieți, acceptă această misiune periculoasă care se va desfășura sub ochii atenți ai NSB-ului. Păienjenitul de mistere nedeslușite o conduc inevitabil în renumita „**Rezistență**”.

După lungi căutări și compromisuri, ajunge să o găsească pe Mirjam, care este împușcată sub ochii ei de un polițist. După ceremonia de înmormântare, Hanneke își dă seama că fata din sicriu nu era Mirjam, ci Amalia, care era prietena cea mai bună a lui Mirjam.

Va ajunge Hanneke să o găsească pe adevărata Mirjam și să o aducă înapoi la doamna Janssen? Doar cei care veți citi romanul veți afla! V-am oferit multe spoilere și cred că v-am trezit interesul pentru această carte!

Lectură plăcută, dragi colegi!

The Surprise

SZAKÁCS ÁGOTA RÉKA, cls. a VIII-a D
prof. coordonator Sztrelenczuk Iolanda

It was a snowy day. My friend and I decided to go out and play in the snow. We barely saw anything because everything was full of snow. We agreed that we would not go out of my garden and just build the snowman there. Obviously, we changed our minds and we have gone out of the garden, eventually.

It was getting pretty dark outside so we thought that we should just go back home. On the way home, when we were almost near my house, we heard a weird noise.

At first, we did not pay much attention to it, but as we were getting closer and closer, the sound was louder and louder. I was getting worried so I told my friend to come with me to check it out. Of course, at first, she did not want to, but as I can be very convincing, I made her come with me. When we got there, to be honest, I expected to find something scary but instead, we found a poor little puppy. We decided to take it home, even though we knew my parents won't approve.

When we arrived home, my parents, instead of saying no, insisted we kept the dog. What a surprise!

That is how I've got stuck with my best friend. I am glad I have him by my side all the time. He keeps me company.

The sad thing is that he is getting older and older every year. But that's life!

The Wish

HUPKA KRISTOF, cls. a VIII-a D

prof. coordonator Sztrelenczuk Iolanda

There was a boy who lived in a little town with his family in a pretty little house.

He really liked winter because he liked skiing, building snowmen, and fighting with snowballs.

One day he built a snowman. The biggest of his life - it was about two meters tall. After he built it, he thought that it would be awesome if the snowman could come to life.

He went to sleep and the next morning he could not see the snowman where he had built it; it wasn't there anymore. It seemed the snowman walked away and left a path behind.

The boy followed the path as he thought he could go after the snowman to see where it had gone. On his way, following the snowman's trail, he needed to go into a scary dark forest. He did not know that in the forest there lived a scary monster. The monster saw the boy and chased him. Thankfully, some Eskimos were passing by so they chased the monster away.

They took the boy to their igloo and gave him hot tea. Then he asked them if they had seen his snowman. The Eskimos said that they had seen a very tall snowman in the forest.

He thanked them warmly and went back to the forest. He was wandering in the woods when suddenly there was a strange light. It was his snowman moving strangely and looking for his carrot nose. They were so happy to have found each other. While they were walking home together, the alarm clock set off.

It was time for school!

Metalandia

IUGA DARIA, cls. a VIII-a B

prof. coordonator Torean Ancuța

Once upon a time, there was a mythical world called Metalandia which was actually situated in a black hole in the universe at 1 million light-years from Earth. Metalandia was almost completely covered in black with cats and bats wandering all around through its castles, ruins, and cemeteries.

This world was occupied by creatures called Metalheads. They were very creative creatures as they liked drawing and painting, playing different instruments, designing clothes, writing poems, and listening to music. These creatures were usually pretty calm unless they heard someone say one of the following: "mayhem", "burzum" and "nu metal isn't real metal". These words made them very angry as they would attack anyone who would dare say them.

There were different kinds of Metalheads. The Depressed Metalheads were the ones who always listened to the "Beyond Melancholy" Band. If anyone played any other band they would instantly regret it. The Poser Metalheads were the ones to be avoided.

When Ellie found out about the existence of Metalandia as she was reading an article about them in the Daily newspaper, instantly decided that she wanted to visit it. She traveled there by rocket. When she arrived she was amazed by the beauty of the place. When she asked a Metalhead girl named Marilou about a hotel she could go to, the girl invited her to her house as she said the only hotel in Metalandia was fully occupied by the Poser Metalheads, which made it a dangerous place to be in.

One day, while Marilou was shopping, Ellie made a stupid mistake that eventually cost her her life. As she was bored, she saw that Marilou had a beautiful guitar in her room and as she loved playing the guitar, Ellie started playing Metallica's "Ride the lightning". What Ellie didn't know was that the sweet friendly Marilou was actually a Depressed Metalhead and was just arriving back home. At that point, Marilou transformed into the angriest Metalhead ever and started attacking Ellie. Ellie was desperately trying to run while she was screaming and yelling, fighting with all her will...and that's when her brother woke her up as she was dreaming because she had fallen asleep while reading.

The most beautiful princess

TĂMAȘ IULIA, cls. a VIII-a A
prof. coordonator Torean Ancuța

Once upon a time, there was a young princess who lived in a castle in a fairy tale land. Wherever you looked, you could only see the beauty of nature that had taken over the surroundings of the castle where the beautiful princess lived. No one had ever seen such beauty and intelligence as she possessed.

Flowers were often caught in her long red hair as if they were scattered all over the castle yard. Although she had lots of freckles on her face, they didn't make her ugly, on the contrary, they made her even more beautiful, charming, and unique. Her green eyes, like spring grass, had a charming effect on everyone, making them follow her words regardless of the situation.

The only flaw of this girl was the fact that she had a guilty pleasure, which was to deceive the minds of the princes, who often appeared at the castle's gates to offer her excessively expensive gifts. But they all disappeared mysteriously as none of them were ever seen again.

One day, a handsome young thief, known for stealing only from those who behaved meanly with the poor or from those who did not deserve their richness, decided to try his luck and win the girl's heart to establish a family and happily live ever after. So, after easily having entered the courtyard and out of curiosity, climbing to the back of the building to look through an intriguing window from the back of the castle, he was surprised to see all the heads of the disappeared princes displayed in order.

Horrified by what he had seen, he decided that the girl must be killed. Therefore he managed to trick the girl into falling in love with him by using a magic potion that was given to him by a very well-known wizard. And that's how he became the new ruler of the wonderful and now safe land.

COPILA STEA de Jerry Spinelli

BECHIR BRIANA, cls. a VIII-a A

prof. coordonator Smiedt Mihaela Elena

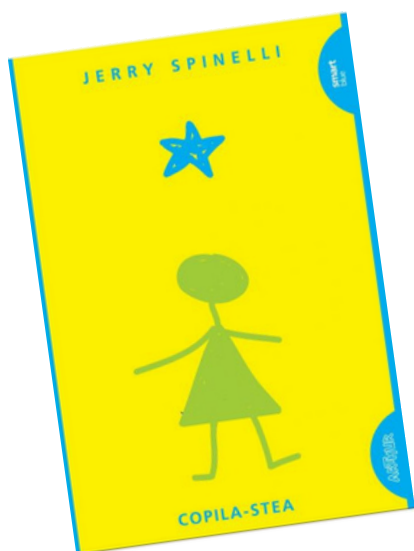
Autorul acestei cărți, Jerry Spinelli, este un scriitor american de romane pentru copii care prezintă adolescența și vârsta adultă timpurie. Unele dintre cele mai apreciate romane sunt: **Magee, zis Maniacul** și **Copila Stea**. Cartea pe care vreau să v-o propun este **Copila Stea**.

Este o carte de ficțiune recomandată copiilor cu vârstele între 12 și 16 ani. A fost publicată în anul 2017 de Editura Arthur, la colecția Smart Blue. În cele 256 de pagini ale cărții autorul oferă o viziune originală asupra lumii. Copila-Steia Calaway poartă rochii lungi și chimonouri, cântă la ukulele, e veselă și îi place să danseze. Toată lumea o consideră ireală și diferită. Cred că e venită de pe altă planetă sau că părinții acesteia sunt acrobați la circ. Din ziua când apare în liceul din Mica, acesta prinde culoare și sunet. Împarte bucuria și cu ceilalți, chiar dacă ei nu o înțeleg. Dăruiește bilete, flori și scrisori persoanelor pe care nici măcar nu le cunoaște. Găsește fericirea într-o floristică, într-un bătrânel, într-o ușa proaspăt vopsită. Singurul care o apreciază și se îndrăgostește de ea este Leo Borlock, elev în clasa a unsprezecea. La fel ca ceilalți, îi cere să fie normală măcar pentru o zi chiar dacă înseamnă să renunțe la tot ceea ce o definește.

Fata nu știe ce înseamnă să fii normal, deoarece ea se consideră normală. „Când o Copilă-Steia plânge, nu varsă lacrimi, ci lumină.”

Era genul de copil căruia nu îi era frică să se arate exact așa cum este cu adevărat. Etichetele puse de ceilalți nu se lipeau de ea. Un astfel de copil, mereu fericit și mereu prietenos, din păcate, ar putea fi chiar doar un vis. Unicitatea fiecăruia iese în evidență oricum, dar Copila-Steia poate fi un model de conduită prin simplul fapt că este originală.

Spontaneitatea este un alt lucru care o definește. Își trăiește viața așa cum vrea, nu așa cum ar trebui sau așa cum spun alții. Această fată desprinsă parcă dintr-o carte se bucură când echipele de baschet adverse marchează. Ne învață să iubim, să acceptăm și să respectăm oamenii exact așa cum sunt.

Această carte m-a făcut să privesc altfel lucrurile și să percep altfel viața, Copila-Stea devenind un model perfect. Consider că fiecare dintre noi are dreptul să fie exact așa cum vrea, dar are și responsabilitatea de a fi unic în felul său. Lumina pe care o varsă atunci când este tristă poate fi un moment de glorie pentru ceilalți.

Recomand această carte datorită mesajului transmis și a sentimentelor profunde care copleșesc cititorul. Este o carte care te inspiră: „Eu nu sunt numele meu. Numele e ceva ce port, ca pe o cămașă. La un moment dat se uzează, cresc și nu mi se mai potrivește, așa că îl schimb.” Vă asigur că veți fi fermecați atât de personaj în sine, cât și de misterul nerezolvat al cărții. Copila-Stea vă îndrumă să faceți ceea ce vă spune inima și ceea ce vă doriți cu adevărat.

De la elevi adunate

CELE 8 PORUNCI ALE ELEVULUI

BOTIȘ ALESIA, cls. a VII-a A
prof. coordonator Moje Ina

1. Să nu ștergi tabla cu săpun când profesorul urmează să scrie pe ea.
2. Să nu prinzi muște în timpul orelor.
3. Să nu arunci cu apă pe geamul de la clasă.
4. Să nu-ți arunci ghiozdanul pe geam.
5. Să nu arunci mingea pe acoperișul școlii.
6. Să nu strigi pe geam după colegii care sunt afară.
7. Să nu pui porecle profesorilor.
8. Să nu pui lipici pe scaunul profesorilor.

Profesorul întreabă, elevul răspunde!

prof. Moje Ina

1.- Ce este o propoziție?
-O adunătură de cuvinte.

2.- Care este forma verbului **a avea** la viitor, persoana I, numărul singular?
-Eu oi am.

3.- Cum se numesc cuvintele vechi, care nu se mai folosesc azi în limba română?
-Arahnide.

4.- Ce fel de pronume există în propoziția **Am vorbit și cu acela**?
-Pronume demonstrativ de îndepărtare.

5.- Ce este un text nonliterar?
-Un text fără litere.

6.- Ce fel de rimă are poezia?
-Rimă întortocheată.

7.- Cum se numește sufixul care formează cuvântul **căsuță**?
-Diminunativ.

8.- La ce mod este verbul din propoziția **Spune mai tare!** ?
-Modul interactiv.

9.- Care este subiectul propoziției **Veniți cu noi la film**?
-Subiect invizibil.

10. - Ce este o construcție incidentă?
-Partea neimportantă dintr-o propoziție.

NEW YORKUL

BOTIȘ ALESIA, cls. a VII-a A

prof. coordonator Șindreștean Adina

Orașul **New York** este cel mai popular oraș din Statele Unite ale Americii.

De mai bine de un secol a fost unul din centrele mondiale importante de comerț și finanțe. El este, de asemenea, unul dintre cele mai importante orașe din lume datorită influenței sale globale din mass-media, educație, divertisment, artă și modă.

New York este împărțit în cinci zone: The Bronx, Brooklyn, Manhattan, Queens și insula Staten Island.

În New York s-au realizat filme care au avut parte de mult succes, precum Manhattan (1979), Breakfast at Tiffany's sau Home Alone 2. Orașul New York nu înseamnă numai agitație, aglomerație, zgârie-nori, oameni de afaceri grăbiți și smog. New Yorkul e plin de parcuri și de verdeață! Urmează o prezentare a șase obiective turistice pe care nu ar trebui să le ratezi.

1. Central Park este unul dintre cele mai mari parcuri artificiale din lume, unde poți să te întinzi leneș pe iarbă, între un muzeu și o partidă de shopping și să te uiți la cer. Sau să dormi. Sau să mănânci. Apoi, mai sunt Bryant Park, Washington Square Park, Battery Park, Hudson River, Union Square și multe, multe altele, numai în Manhattan. Dar partea cu adevărat verde a orașului este în Brooklyn.

2. **Metropolitan Museum of Art și MoMA (Museum of Modern Art)** sunt doar două dintre muzeele mari. Aici găsești oricând colecții impresionante și expoziții temporare extrem de interesante. Exponatele cuprind cronologic de la obiecte din epoca de piatră până la expoziții speciale ale artiștilor contemporani. Colecția permanentă e formată din opere de artă din antichitatea clasică și din Egiptul antic, picturi și sculpturi de la aproape toți maeștrii europeni și o colecție extinsă de artă americană și modernă. **The Met** deține un număr impresionant de exponate din arta africană, asiatică, oceanică, bizantină și islamică. Muzeul găzduiește colecții enciclopedice de instrumente muzicale, costume și accesorii, precum și arme și armuri antice din întreaga lume. Mai multe interioare notabile, variind de la Roma secolului I până la designul modern american, sunt instalate în galeriile sale. Muzeul încapsulează, de asemenea, colecția Institutului de Costume, pentru care se organizează anual strângerea de fonduri Met Gala.

3. Viața de noapte a **Manhattanului** este trepidantă. Seara, găsești de toate pentru fiecare: restaurante pentru toate gusturile, baruri, puburi, lounge-uri sau cluburi cu orice gen de muzică. Cluburile trendy sunt mai ales în Meatpacking District, iar dacă vrei să bei o bere și să asculți muzică live, alege unul din zecile de baruri din Greenwich Village. Aproape orice zi de străbătut orașul se termină, inevitabil, pe boema Bleecker Street.

4. **Atmosfera cosmopolită a New Yorkului** nu o întâlnești în nicio altă metropolă. Auzi toate limbile Pământului, vezi oameni de toate felurile, este un amalgam cultural extrem de viu. Și cel mai bine îl simți în Times Square. Dacă suferi de agorafobie e bine să eviți Piața, dar e un loc unde simți, cu adevărat, că trăiești. Din această cauză se spune că New York-ul nu doarme niciodată! Și, da, magazinele sunt deschise aici până seara, târziu.

5. **New Yorkul are o varietate culinară** care poate satisface orice gusturi, cât ar fi de pretențioase. Alege orice specific îți place și aici vei găsi atât restaurante rafinate, cât și bistrouri pentru toate buzunarele. Merită să încerci mai ales gusturi orientale, dar poți da și o raită prin Little Italy, ca să guști o pizza excelentă.

6. Last, but not least: **shopping!** New York City este un oraș scump și nu este cel mai potrivit loc pentru cumpărături. Dar, după vreo patru vizite, poți descoperi o parte a Broadway-ului (nu cea cu teatre, desigur, ci un pic mai jos, în jurul intersecției cu Canal Street) unde magazinele accesibile sunt înșirate unul după altul. Și unde, dacă ai timp și bani, poți găsi orice.

NOAPTEA LUPULUI

prof. Smiedt Mihaela Elena

Datinile și obiceiurile reprezintă o componentă majoră a perpetuării spirituale a unui popor și au o importanță deosebită pentru cunoașterea particularităților istorice ale etnogenezei, ale istoriei, ale filozofiei, esteticii și eticii populare. Ele constituie elemente deosebit de valoroase ale culturii spirituale populare, contribuind la definirea particularităților etnice ale unui popor. Deși au o structură unitară pe întregul teritoriu al țării, fiecare ținut și zonă folclorică își are propriile moduri de exprimare prin datini și obiceiuri și poate tocmai în aceasta constă savoarea cunoașterii lor.

Sfântul Andrei este unul dintre cei 12 apostoli ai lui Iisus și este considerat de Biserica ortodoxă drept Ocrotitorul României sau Patronul spiritual al românilor, fiind cel care a adus și a promovat religia creștină și învățăturile lui Iisus în zona țării noastre. Ziua lui de celebrare a înlocuit o importantă divinitate precreștină, personificarea lupului, ziua de Sfântul Andrei (30 noiembrie) fiind cunoscută și sub numele de Ziua lupului.

Noaptea Sfântului Andrei uimește tocmai prin conotațiile multiple, de o mare diversitate, fiind considerată a fi atât o noapte a strigoilor, a lupilor, dar și a ritualurilor de dragoste. Este un timp magic, în care animalele – lupii în special – capătă puteri neobișnuite, ritualurile de dragoste au sorți de izbândă și, foarte important, strigoii, vârcolacii și sufletele rătăcite umblă prin lume. Se spune că acum este momentul când lupii se adună, iar Sfântul Andrei împarte prada pentru iarna care începe.

Credințele populare susțin că, pentru a te proteja împotriva lupilor și pentru a nu-i atrage în apropierea casei și a gospodăriei, e bine să nu îți piepteni părul, să nu torci, să nu faci curat în casă și grajd și să nu dai gunoiul afară. Putem să ne păzim locuințele de strigoi dacă oalele și câmile sunt întoarse cu gura în jos și dacă cenușa caldă e scoasă din sobă, astfel încât aceștia să nu se poată adăposti la căldură. Oamenii mănâncă sau se ung pe corp cu usturoi, în special pe piept, frunte, spate și încheieturi. Se ung cu usturoi ușile și ferestrele locuinței, iar pentru o protecție mai mare, se lasă candela aprinsă pe timpul nopții.

În Maramureș, sunt multe obiceiuri strâns legate de această sărbătoare, cel mai cunoscut fiind acela potrivit căruia fata care dorește să se mărite nu mănâncă și nu bea nimic în ziua de 29 noiembrie, iar seara își coace singură un coc cu multă sare și își pune busuioc sub pernă. Băiatul pe care îl visează că îi aduce apă ca să îi astâmpere setea, se crede, că este viitorul soț.

Cârcu Parasca, din satul Șișești, spune că: "Și eu când am fo fecioară, am făcut o bucată de hrincă cu olecuță de sare. Sara, după ce s-a culcat mămuca, am mâncat și m-am pus să-mi tihnesc sufletu. Știu că am visat un nămețel alb, un staroste ce o vinit cu straița la mine și din straiță mi-o scos un pahar cu apă. Așa l-am visat eu pe bunu-to când am fo mică."

Un obicei mai puțin cunoscut, dar respectat cu sfințenie în satele maramureșene, este sfatul văduvelor. Potrivit tradiției păstrate din bătrâni, în noaptea de 29 noiembrie, se adună mai multe văduve la casa aceleia care a rămas mai recent fără soț. Lângă vatra în care focul arde mocnit, cu cipca în mână, fiecare dintre ele muncește pentru sufletul celui trecut în cele veșnice. Lucrul făcut anul anterior trebuie legat acum, astfel încât răul să nu se poată apropia de gospodăriile lor. Totul se desfășoară în mare taină, departe de ochii curioșilor. Una dintre ele mărturisește: „Să îți grăiesc eu ție cum ne adunăm: cea mai bătrână văduvă la care i-o perit odoru cel mai repede din sat îi lelea lu' Gusti, no știi tu, ai mai văzut-o când ai fo mnică. No ea îi cea mai bătrână. Ne adunăm tăte văduvele la lelea lu' Gusti acasă, ne luăm cipcile cu noi și mergem apoi la cea mai tânără văduvă, lelea Veronica. I-o murit bărbatu amu un an. Tre să facem o cipcă, cea mai faină, de dragu celor morți. În loc să visăm bărbatu iubit, noi tre să îl facem să nu vină la noi acasă. Trebe să i se hodinească sufletu la cimitir, că ăsta e rostul lor (al cimitirelor). Ne punem tăte într-un cerc mare de sare. Fiecare are un scaun cu cipca pă care a făcut-o amu un an și ne apucăm să legăm fiecare cipca de amu un an, una de alta, să nu îndrăznească a vini lupu la noi. Acoperim fereștile, stingem becurile să nu vadă nimeni că suntem acolo. Îi a văduvelor sfat, nu tre să știe nimenea ce facem aici."

Noaptea lupului facilitează deschiderea porților iadului și comunicarea cu spiritele de dincolo; morții devin foarte periculoși pentru cei vii; iau viața rudelor apropiate, aduc boli, grindină și alte suferințe. Femeile, văduvele din Maramureș, devin astfel adevărate protectoare ale familiei și gospodăriei, ținând departe spiritele rele. Toată munca aceasta însă poate nu ar avea efectul dorit dacă nu ar fi însoțită de puterea magică a cuvântului. În timp ce femeile muncesc la cipcă, ele spun o incantație

veche de sute de ani: „Ni dor de voi da' rămâneți acolo / Nu viniți să vedeți ce facem". Fiecare femeie trebuie să rostească aceste cuvinte pentru fiecare an de văduvie. Iată ce ne spune Bârdă Valentina: „Mie mi-o murit bărbatu amu 20 și ceva de ani. No, tre să zic de 20 și ceva de ori. Bună-ta, Dumnezo să-l ierte pe Cârču că tare bun o fo, tre să zică de patru ori că amu patru ani o murit bunu-to. După aia, timp de două luni, merem la cimitir și ducem, în fiecare duminică, după ce ieșim de la biserică, câte o floare și o lumânare roșie. Popa zice o slujbă scurtă și după ce pleacă aruncăm o mână de sare ca să nu se mai scoale (mortul) până la anu și un pumn de grăunțe să aibă bogăție unde îs, în cer sau iad."

Neparticiparea femeilor văduve la Noaptea lupului atrage după sine nenorocirea. Bârdă Valentina mărturisește: „Acum vreo 20 și ceva de ani, când mi-o murit odoru de pe lângă casă, în noaptea de 29 noiembrie, o vinit un lup de colo, din pădure. Io nu băgai de samă și m-am dus să-mi spun rugăciunile; dintr-odată am auzit un cocoș care a strigat de trei ori ca din gură de șerpe, apoi liniște adâncă. Lupu o vinit și mi-o mâncat patru găini și patru rațe. Am gândit că așa o fo să hie, da' Vasile a meu mi-o atras atenția că nu m-am dus la Noaptea lupului. De atunci mă duc în fiecare an. Primejdia nu este numai pentru vite, ci și pentru oamenii care îndrăznesc să plece la drum, în ziua când pornește și lupăria."

În noaptea de Sfântul Andrei, hotarul dintre cele văzute și cele nevăzute dispare, iar momentul este propice și pentru unele practici de prospectare a viitorului. Acum se poate prevedea cât de rodnice vor fi livezile și ogoarele. Oamenii aduc în casă crenguțe de vișin, le pun în apă și, dacă înfloresc până la Crăciun, vor avea un an bogat. Un alt mijloc de investigare a viitorului este semănarea de grâu în mici vase sau folosirea a 12 cepe (pentru cele 12 luni ale anului) lăsate în pod până la Crăciun. Cele stricate vor fi semn de lună ploioasă, iar cele încolțite vor fi semn de bogăție. Pe de altă parte, condițiile meteorologice din noaptea Sfântului Andrei pot prevesti cum va fi iarna, care nu va fi grea, dacă afară este senin și cald. În schimb, un cer întunecat, cu lună plină, ninsoare sau ploaie sunt semn de iarnă cu troiene mari.

Noaptea Sfântului Andrei nu rămâne doar în credința populară noaptea celor morți, când cei vii luptă împotriva acțiunii malefice a strigoilor și a moroilor, ea constituie chiar sursă de inspirație literară:

„ Zgomot trist în câmp răsună!
Vin strigoii, se adună,
Părăsind a lor sicrie.

Voi, creștinilor popoare,
Faceți cruce mântuitoare,
Căci e noaptea-ngrozitoare,
Noaptea Sfântului Andrei!"

(Vasile Alecsandri, Noaptea Sfântului Andrei)

Tradițiile, datinile, obiceiurile străbune și meșteșugurile unice, prin intermediul cărora ne diferențiem de restul popoarelor din întreaga lume, reprezintă cea mai valoroasă moștenire culturală a poporului român.

Bibliografie:

http://ro.wikipedia.org/wiki/Tradi%C8%9Bii_din_Rom%C3%A2nia

http://www.realitatea.net/sfantul-andrei_1328550.html

<http://www.libertatea.ro/detalii/articol/sfantul-andrei-traditii-obiceiuri-473380.html>

http://www.boncafe.ro/credo-obiceiuri-in-noaptea-de-sfantul-andrei-c30_a785

Experiențele Erasmus+

MARC ANA MARIA, cls. a VIII-a C

Profesori coordonatori: Coza Anuța, Dan Amalia

Mobilitățile de grup ale elevilor, care s-au realizat în anul școlar 2021-2022 în cadrul Acordării Erasmus+ a Școlii Gimnaziale „Ioan Slavici”, Tăuții de Sus au fost experiențe inedite de învățare atât în context formal, cât și informal. O mobilitate s-a realizat în Turcia, la care au participat 18 copii și una în Italia, la care au participat 17 copii. Dintre aceștia, 18 elevi au fost cu oportunități reduse. Obiectivele acestor experiențe de învățare au pornit de la nevoia de a sprijini elevii școlii în dezvoltarea lor socială, culturală, personală, de a le oferi oportunități în care să-și îmbunătățească competențele lingvistice, digitale și care să-i motiveze în obținerea unor rezultate școlare mai bune.

Fiecare mobilitate de grup a fost unică în felul ei. În Turcia elevii au intrat în contact cu un univers cultural diferit, s-au împrietenit cu alți copii de etnie și religii diferite, au înțeles ce înseamnă diversitatea socială, religioasă, culturală, au utilizat echipamente digitale, care le-au îmbunătățit cunoștințele în domeniul IT și au conversat doar în limba engleză. Copiii au intrat în contact cu tradițiile și obiceiurile țării gazdă, au realizat jocuri sportive, jocuri care le-au pus în valoare gândirea logică, dar au realizat și vizite ale unor locuri istorice care i-au ajutat să-și valorifice cunoștințele dobândite la orele de curs. În mobilitatea din Italia accentul s-a pus pe integrarea la nivel european, pe descoperirea coordonatei europene și a identității noastre culturale. S-au realizat vizite de studiu în Milano, Padova, Venezia. În activitățile desfășurate la nivelul școlii partenere și al comunității, copiii au înțeles ce înseamnă ideea Uniunii Europene, dezvoltarea transfrontalieră, posibilitatea de a beneficia de o piață a muncii la nivel european, de a-și continua studiile în străinătate, ideea de incluziune și de acceptare.

Mobilitate Turcia- mai 2022

"Această mobilitate m-a determinat să îmi dezvolt abilitățile de comunicare în limba engleză și să fiu mai sociabilă și comunicativă."

Denisa Balogh, cls. a VIII-a

"Am rămas plăcut impresionată de interacțiunea cu elevii din școala gazdă, dar și de vizitele turistice la Sagalassos, Salda Lake, Antalya, moschee."

Antonela Pașca, cls. a VIII-a

Mobilitate Italia- iunie 2022

"Mulțumim Erasmus+ pentru oportunitatea de a vizita o școală parteneră din Italia unde am aflat informații despre sistemul de educație italian și am descoperit noi modalități de predare și evaluare."

Petruța Sabou, Iulia Mesaroș, cls. a VIII-a

"Erasmus+ m-a ajutat să descopăr o lume nouă, dincolo de viața mea de zi cu zi și să descopăr o parte din mine pe care nu am mai întâlnit-o."

Sara Moldovan, cls. a VIII-a

"Activitățile comune cu elevii din școala parteneră ne-au ajutat să înțelegem că toți suntem egali, indiferent de naționalitate, cultură sau statut social."

*Denis Făt, Natalia Marcovici, Delia Forgaci,
cls. a VIII-a*

Proiectul

"Overcycling- Restoring the Environment"

Patca Daria, cls. a X-a A
prof. coordonator Sztrelenczuk Iolanda

Experiența Erasmus a fost ceva cu totul neașteptat. Fiind încă elevă în clasa a IX-a, un an plin de schimbări și de provocări dintre cele mai neașteptate, de la colegi și profesori noi, la discipline nemaistudiate până atunci, propunerea de a face parte din echipa de elevi care aveau să plece în mobilitate Erasmus a însemnat o recunoaștere a potențialului meu nu doar de conversație în limba engleză, ci și de relaționare cu ceilalți colegi, de adaptare la situații noi. Nicio secundă nu m-am gândit la posibilitatea de a refuza oportunitatea aceasta, deși știam că nu va fi ușor.

Pe lângă faptul că mi-am lărgit orizontul de cunoaștere cu privire la modalitățile de protejare a mediului înconjurător, de folosire cumpătată și eficientă a resurselor, de reciclare, cele două mobilități la care am participat au reprezentat, înainte de toate, o ieșire din zona de confort. A fost pentru prima dată când am plecat departe de casă fără părinți și am fost nevoită să fiu organizată și responsabilă. Mobilitatea a reprezentat pentru mine un adevărat drum inițiativ, de descoperire a lumii, dar și de cunoaștere a sinelui. Am avut șansa să leg prietenii cu elevi ca mine din alte țări și, spre surprinderea mea, am descoperit că și ei se confruntă cu aceleași provocări, plâng sau râd din aceleași motive ca noi, vibrează la aceleași idei, sunt însuflețiți de aceleași valori, au aspirații similare. Inițial, ne-am confruntat cu bariera lingvistică, cu reticenta de a vorbi în public, de a ne deschide în fața unor necunoscuți, cu teama de a fi judecați, de a greși, dar am reușit să depășim repede toate aceste obstacole și să ne bucurăm de fiecare moment petrecut împreună.

La sfârșitul lunii martie, partenerii noștri din Serbia și din Slovenia urmează să vină la noi în țară. Sunt foarte emoționată! Sper că activitățile pe care le vom pregăti să îi încânte și să îi facă să se simtă la fel de bine aici, așa cum ne-am simțit și noi la ei. Voi face tot posibilul să fie așa!

dir. prof. Schlesinger Flavia

Mereu mi-a fost drag să împărtășesc oamenilor experiența mea din perioada liceului, pentru că a fost un traseu greu, dar, în același timp, unul frumos și important din viața mea. Am pornit la drum timidă, nesigură și copleșită, dar iată dovada că putem face lucruri minunate, putem crește, ne putem adapta și dezvolta în orice împrejurări, atâta timp cât acceptăm ajutorul celor din jur și avem încredere în noi.

Am absolvit Liceul Tehnologic de Transporturi Auto Baia Sprie în anul 2020, un an greu din toate punctele de vedere, dar care nu mi-a afectat traseul educațional, ci, din contră, am muncit și am învățat la fel mult pentru că mi-am dorit extrem de mult să-mi continui studiile. Astfel, în prezent sunt studentă în anul al III-lea, la Facultatea de Litere, specializarea Comunicare și Relații Publice, specializare pe care o urmez cu cel mai mare drag.

Voluntariatul și oportunitățile din perioada liceului au fost punctul de plecare pentru dezvoltarea abilităților și transformarea lor în competențe. Le sunt recunoscătoare profesorilor care m-au susținut și mi-au fost alături în timpul liceului și care în continuare pun bazele unei orientări școlare eficiente pentru elevi și le oferă oportunitățile necesare pentru a învăța, a se dezvolta și a-și găsi locul în viață.

Muntean Adelina

Mă numesc **Bondre Alexandra**, sunt absolventă a Facultății de Inginerie, specializarea Electromecanică, promoția 2020. Consider că pentru un copil, școala este, după familie, spațiul cu cel mai mare impact asupra dezvoltării sale.

M-am înscris la această facultate sub îndrumarea dirigintei mele din liceu și nu regret nicio clipă alegerea făcută.

Mi-a plăcut mereu acest domeniu, fapt pentru care profezez ca inginer electromecanic în cadrul unei firme cu profil electric.

Atât în cadrul liceului, cât și al facultății am învățat lucruri care mi-au fost de ajutor în viață, iar cunoștințele și abilitățile dobândite îmi sunt de folos în profesia mea.

Mi-a plăcut mereu deschiderea pe care o aveau cadrele didactice față de noi și cu această ocazie aș dori să le mulțumesc tuturor celor care mi-au fost alături pe parcursul anilor de studiu.

Îi îndemn pe toți elevii să fie curioși, perseverenți, curajoși, să aibă parte de experiențe cel puțin la fel de frumoase precum le-am avut eu.

Nu renunțați niciodată la visurile voastre!

PRODUS(E) DE POVESTE în Baia Sprie

BECHIR BRIANA, cls. a VIII-a A

prof. coordonator Smiedt Mihaela Elena

Vara trecută am avut parte de o experiență de poveste. Cadrele didactice de la școala noastră au venit cu o nouă provocare, o tabără tematică derulată în săptămâna 8-13 august 2022 cu activități inedite, menite să ne motiveze spre descoperirea farmecului gastronomic al micii noastre comunități.

Mai întâi am fost provocați, spre surprinderea noastră, să ne transformăm în exploratori și descoperitori ai rețetelor tradiționale din Baia Sprie. M-am bucurat să constat cu câtă seninătate și amabilitate s-au oprit trecătorii întâlniți în cale și au încercat să ne ajute cu exemple de preparate delicioase, unii dintre ei oferindu-ne chiar și rețetele personale. Apoi am devenit culegători amatori într-un solar din comunitate, culegând legumele și fructele proaspete, necesare pregătirii rețetelor descoperite cu o zi înainte. Astfel, în ziua următoare, ne-am înarmat cu mănuși, șorțuri, bonete și am devenit bucătari; am preparat zacuscă, bulion și gem de afine, trecând prin toate etapele de pregătire a acestor produse: am copt unele legume pe grătar, altele le-am curățat și le-am tocat, am mărunțit fasolea fiartă și am asezonat compoziția cu mirodenii. În timp ce bucătarii mai mici au pregătit siropul și gemul de afine de pădure, am pus zacusca de vinete și cea de fasole în recipiente personalizate.

Credeți că aventura noastră s-a oprit aici? Nu se putea să nu încercăm și câteva preparate dulci. Astfel, am pregătit gogoși pufoase și delicioase, prăjitură cu măr și cornulețe cu magiun din cămara bunicii. De asemenea, am învățat cum se face pâinea tradițională din ingrediente simple și sănătoase și am făcut o incursiune în arta olăritului pentru a afla ce rol au vasele de lut în păstrarea hranei.

Ultimele roluri asumate au fost de planificatori și organizatori de târg, căci nu se putea să încheiem tabăra fără să ne bucurăm de roadele muncii noastre alături de reprezentanții comunității locale. Am amenajat standurile, am pregătit prezentarea tuturor produselor create în cadrul taberei și am discutat cu persoanele care au cumpărat.

Produsele au dispărut repede de pe mese, semn că munca noastră s-a bucurat de aprecierea reprezentanților comunității locale, iar noi ne-am despărțit cu gândul reîntâlnirii într-o altă tabără de poveste.

FESTIVALUL TOAMNEI 2022

LEȘ GABRIELA, cls. a VIII-a A

Proiectul „Festivalul Toamnei”, ediția I, din data de 21 octombrie 2022, a fost un proiect interesant la care au participat elevi și profesori din Școala Gimnazială Baia-Sprie, Liceul Tehnologic de Transporturi Auto Baia Sprie și Școala Gimnazială Ardușat, cu sprijinul Primăriei Orașului Baia-Sprie.

Prin acest proiect ne-am dezvoltat deprinderile pentru un stil de viață sănătos și ne-am valorificat abilitățile și talentele diverse.

Ne-am remarcat prin dansul tematic pregătit de către trupa de dans a liceului, coordonată de colega mea, Briana Bechir.

Parfumul, frunzele multicolore și rodnicia toamnei au fost aseasonate cu versuri, cântece, dansuri și interpretare scenică. Rezultatul a fost peste așteptări, deoarece micii actori ai trupei Dramatique - Briana Bechir, Tătar Emima, Tătar Manuela, Leș Gabriela, Tămâian Daria, Nechita Adriana, Hognogi Raluca, Bota Bogdan, Silaghi Alexandra, Pașca Georgiana, Bodnariuc Alicia, Dan Natalia, Kovacs Raimond ne-au încântat peste măsură!

Creațiile vestimentare ale colegilor mei din clasa a VI-a A au fost prezentate în cadrul Paradei costumelor de toamnă. **Maria Șindreștean** a fost aleasă **ZÂNA FESTIVALULUI**.

Colegii noștri au recitat poezii tematice în limba română, engleză și franceză, care au fost însoțite de cântece dedicate toamnei.

Noi, voluntarii Green Impact Baia Sprie, am amenajat standul produselor de toamnă. Participanții la festival au degustat prăjiturile pregătite de noi din roadele bogate ale toamnei.

Am fost îndrumați de către prof. Smiedt Mihaela, prof. Moje Ina, prof. Vale Simona, prof. Tirean Ancuța, prof. Sztrelenczuk Iolanda, prof. Șindreștean Adina, prof. Făt Mihaela, prof. Mociran Dana, prof. Chisacof Monika, prof. Dan Amalia și prof. Kato Andrei.

Atelierul de prim-ajutor în școală

dir. adj. prof. László Erika

Un concept înfiripat din dorința de a pregăti generația tânără în vederea acordării primului ajutor de urgență în cadrul școlii sau în comunitate, proiectul „**Atelierul de Prim-Ajutor în Școală**” a atins o bornă importantă a existenței sale.

Proiectul a fost inițiat de **Serviciul de Ajutor Maltez din România, filiala Baia Mare (SAMR Baia Mare)**, activitățile desfășurându-se în fiecare zi de joi între orele 14-18 sub conducerea domnului Cătălin Vatră, voluntar SAMR Baia Mare.

În urma rezultatelor excepționale obținute de-a lungul sesiunilor de pregătire teoretică și practică în cadrul Atelierului, precum și a nivelului deosebit de implicare în activități specifice, în calitate de voluntari ai Serviciul de Ajutor Maltez în România, sucursala Baia Mare, opt elevi din cadrul Liceul Tehnologic de Transporturi Auto Baia Sprie au dovedit fără drept de tăgadă priceperea și voința de a veni în sprijinul semenilor lor.

„O adâncă plecăciune în fața acestor tineri extraordinari, care, începând de astăzi, vor participa în mod activ și susținut la acțiunile desfășurate de Serviciul de Ajutor Maltez în România, sucursala Baia Mare, continuând o tradiție de aproape zece secole a Ordinului de Malta în sprijinirea celor bolnavi, a celor săraci și a celor marginalizați din societate.” Cătălin Vatră

DRAMATIQUE

TĂTAR EMIMA, cls. a VIII-a A

prof. coordonator Smiedt Mihaela Elena

Anul școlar trecut, cu pași timizi, și-a început existența trupa de teatru **Dramatique**, în cadrul proiectului **Magia teatrului**, finanțat de Consiliul Județean Maramureș în urma depunerii unei aplicații la apelul de proiecte cu finanțare nerambursabilă pentru domeniul Cultură 2021.

Începutul a fost destul de dificil din cauza faptului că din trupa de teatru fac parte elevi din clase diferite, de la clasa a V-a până la clasa a IX-a, dar și pentru că fiecare aveam așteptări diferite. Toți ne doream să ne distrăm, să evadăm din rutina cotidiană într-o altă poveste, în pielea unui personaj, dar nu ne-am gândit că va trebui să dăm dovadă de seriozitate, de responsabilitate, de asumare. Primele întâlniri s-au realizat cu dificultate din cauza orarului și a activităților extrașcolare în care eram deja implicați. Au urmat apoi alte provocări: selectarea scenetelor care urmau să fie interpretate, împărțirea rolurilor, asumarea lor.

După ce am trecut de toate acestea, lucrurile au început să se pună în mișcare și în luna mai a urmat primul spectacol. Am avut emoții cât pentru o viață, deși doamna profesoară ne-a îndrumat să ne bucurăm de clipă, să trăim fiecare replică, fiecare gest, pentru că totul va trece foarte repede, iar apoi vom rămâne doar cu regretul clipei care s-a scurs. Așa a fost. Unii s-au grăbit să-și spună replicile și să scape de privirile celor din sala de spectacole, alții s-au bucurat de fiecare moment și, pur și simplu, au strălucit, alții s-au luptat cu capriciile memoriei, dar au improvizat și s-au descurcat. Când toți cei aflați în sală – reprezentanți ai comunității locale, părinți, cadre didactice, colegi - s-au ridicat și au început să ne aplaude, am fost copleșiți de emoție. Ne-am simțit cu adevărat valorizați, ne-am simțit importanți!

Leș Gabriela mărturisește: „Prin trupa de teatru am ajuns să descopăr și să cunosc oameni frumoși și extrem de talentați, am ajuns să-mi aflu o latură pe care nici nu știam că o am. Oricine are nevoie de așa ceva. Curajul, Prietenia și Munca au făcut Frumosul, au făcut trupa de teatru a școlii.”

Acum suntem în al doilea an și pregătim un alt spectacol. Unii din membrii trupei au plecat, dar noi, cei care suntem cu sufletul implicați, am rămas. Scenetele au fost alese, rolurile au fost împărțite, repetițiile au început. Deși rezultatul final se conturează pentru moment destul de vag, suntem siguri că nu vă vom dezamăgi nici de data aceasta.

Vă mulțumim tuturor celor care ați fost alături de noi și ne-ați susținut și
VĂ AȘTEPTĂM LA TEATRU!

PROVOCĂRI ALE ȘCOLII DE AZI

BECHIR BRIANA, cls. a VIII-a A

prof. coordonator Smiedt Mihaela Elena

Am 14 ani și sunt unicul copil al părinților mei, o fată destul de răsfățată și obișnuită să obțină tot ceea ce își dorește. Sunt extrem de energică, sociabilă și prietenoasă, o adevărată apărătoare a convingerilor mele, chiar dacă recunosc că nu întotdeauna au baza cea mai solidă.

Relația mea cu școala a fost întotdeauna bună, mai ales că din clasele mici am obținut calificative excelente, am fost muncitoare, responsabilă, ambițioasă și am reușit cu ușurință să câștig inima doamnei învățătoare și pe a celorlalți profesori. Fiind singură la părinți, am căutat mereu să-mi fac noi prieteni, am avut parcă mereu nevoie de compania celorlalți, astfel încât școala a devenit locul ideal în care eu am legat cele mai frumoase prietenii.

Îmi aduc aminte că tocmai intrasem în clasa pregătitoare și mă trezeam la ora șapte fără un sfert ca să ajung la școală cel puțin cu o jumătate de oră mai repede. O trăgeam pe mama după mine într-un suflet până la curtea școlii, unde îi aruncam un sărut și o îmbrățișare, apoi alergam spre sala de clasă unde știam că mă așteaptă doamna învățătoare și colegii. Nu voi uita niciodată îmbrățișările ei calde, zâmbetele de încurajare, privirea blândă și vorbele dulci. Când se apropia clipa să vină mama să mă ia acasă, făceam o adevărată tragedie și nu mă lăsam dusă până când mama nu mă convingea că ziua va trece repede și că mâine voi fi din nou la școală.

Nu știu cum se face, dar eu chiar m-am simțit la școală ca acasă. M-am simțit mereu în siguranță, înconjurată de oameni dragi. Nu m-au speriat niciodată temele pentru acasă, lucrările de control sau serbările nesuferite pentru care aveam de învățat poezii. Mama mi-a explicat mereu că toate acestea sunt experiențe prin care trebuie să trec pentru a crește frumos și vorbele ei chiar le-am înțeles. Ba chiar mă laudam tuturor musafirilor că eu simt cum mintea îmi crește de la o lecție la alta, de la o zi la alta datorită activităților pe care le făceam la școala mea dragă și nimeni nu mă putea convinge că nu este așa. Dacă observam o umbră de îndoială în ochii lor, începeam să le turui versuri din poeziile învățate și să le fac calcule matematice, de nu mă mai putea opri nimeni, până când o scoteam pe mama din sărite și mă amenința că nu mă mai lasă la școală. Atunci mă potoleam ca prin farmec, pentru că înțelegeam greutatea vorbelor ei.

Am suferit foarte mult când ne-am despărțit de doamna învățătoare, la sfârșitul clasei a IV-a și, în realitate, nu am vrut să o părăsesc; am căutat-o la sfârșitul orelor zile de-a rândul. E adevărat că mutarea într-o clădire nouă cu o doamnă dirigintă și cu profesori noi m-a cam speriat, dar am reușit să-i cunosc repede și școala și-a urmat cursul ei firesc.

Provocarea cea mai grea a fost primăvara anului 2020, când ni s-a cerut, fără niciun avertisment, fără nicio pregătire prealabilă, să rămânem acasă. Nici măcar nu am avut timp să îmi îmbrățișez colegii, să mai fac un ultim desen cu creta pe tablă, să alerg încă o dată în curtea școlii, să-mi salut profesorii. A fost șocant pentru mine! Într-un fel au fost și avantaje: am rămas mai mult timp acasă, m-am trezit mai târziu, nu am mai primit așa de multe teme, orele au fost scurtate. Dezavantajele au fost enorme. În timpul școlii online nu m-am mai simțit aproape de colegii sau de profesorii mei. De fiecare dată când deschideam camera, îi vedeam, îi auzeam, dar pur și simplu nu reușeam să stabilesc cu ei legătura de care aveam atâta nevoie.

Din fericire, domnul Timp a binevoit să-și târască trupul hulpav încetul cu încetul și iată-ne din nou la școală. Parcă nu mai e chiar la fel. Sub măștile pe care suntem nevoiți să le purtăm zi de zi, i-am descoperit pe unii colegi mai introverțiți, poate puțin mai preocupați doar de propria persoană, fără chef de a învăța, mai neatenți, pe unii chiar puțin mai agresivi și mai răutăcioși cu colegii lor. Cred că mai durează puțin până ne vom obișnui din nou unii cu alții și vom reuși să ștergem demonii creați în noi de mediul online și de distanțarea fizică impusă atât de mult timp.

Am știut întotdeauna că este important să mergi la școală, că dreptul la educație este unul esențial, dar doar în timpul învățării online am realizat cu adevărat cât de mult contează prezența fizică la școală, posibilitatea de a avea alături de tine profesori care să te îndrume pe drumul dificil al cunoașterii și colegi care să-ți fie prieteni loiali.

Colectivul de redacție

Băban Ștefan, cls. a V-a A

Dan Elisa, cls. a VI-a A

Șindreștean Maria, cls. a VI-a A

Ardelean Sara, cls. a VII-a A

Botiș Alesia, cls. a VII-a A

Gulya Sofia, cls. a VII-a A

Hosu Alex, cls. a VII-a A

Pop Daniel, cls. a VII-a A

Bechir Briana, cls. a VIII-a A

Leș Gabriela, cls. a VIII-a A

Paladi Briana, cls. a VIII-a A

Șișeștean Ioana, cls. a VIII-a A

Tămaș Iulia, cls. a VIII-a A

Tătar Emima, cls. a VIII-a A

Tătar Ruth Manuela, cls. a VIII-a A

Iuga Daria, cls. a VIII-a B

Marc Ana Maria, cls. a VIII-a C

Goga Maria, cls. a VIII-a C

Gébel Dávid, cls. a VIII-a D

Hupka Kristof, cls. a VIII-a D

Szakács Ágota Réka, cls. a VIII-a D

Patca Daria, cls. a X-a A

dir. prof. Schlesinger Flavia

dir. adj. prof. László Erika

prof. Chisacof Monika

prof. dr. Coza Ancuța

prof. Dan Amalia

prof. Moje Ina

prof. Smiedt Mihaela

prof. Sztrelenczuk Iolanda

prof. Șindreștean Adina

prof. Tirean Ancuța

Generația Z (Baia Sprie)

ISSN 2972 – 0850 ISSN-L 2972 – 0850

Liceul Tehnologic de Transporturi Auto

BAIA SPRIE

MARTIE 2023

Generația Z (Baia Sprie)
ISSN 2972 – 0850 ISSN-L 2972 – 0850
BAIA SPRIE
MARTIE 2023